

J U D r. P e t r K u ž v a r t
advokát se sídlem v Praze 4, Za Zelenou liškou 967, PSČ 140 00
tel. č. 241 73 33 20, postfax č. 261 00 46 42,
e-mail: petr.kuzvart@ecn.cz
pracoviště: Vě svahu č. 531/1, Praha 4 - Podolí, PSČ 147 00,
tel. č. 241 43 29 72
IČ 66 22 01 49

D O P O R U Č E N Ě + e-mailem

Magistrátu hl. m. Prahy
odboru stavebnímu a ÚP

prostřednictvím

Odboru výstavby
Úřadu MČ Praha 6
Čs. armády č. 23
160 52 P r a h a 6

Ke sp.zn.: **SZ MCP6 019177/2013/OV/Kot**
K č.j.: **MCP6 060415/2013**

V Praze dne 11.12.2013

Věc: **ODVOLÁNÍ** proti umístění stavby „Polyfunkční budova - Vítězné náměstí - Praha 6" - dostavba bloku na Vítězném náměstí, vymezená ulicemi Jugoslávských partyzánů, severovýchodní hranou Vítězného náměstí a ulicí Verdunskou Praha 6, Bubeneč, Vítězné náměstí (dále jen "LINE")

S datem 5.11. 2013 bylo vydáno napadené územní rozhodnutí, jež bylo prokazatelně vyvěšeno na úřední desce stavebního úřadu dne 11.11. 2013. Protože šlo o doručení veřejnou vyhláškou, končí odvolací lhůta právě dnes a toto podání je včasné. Napadáme jím všechny výroky a celé napadené rozhodnutí, a to z těchto

d ů v o d ů :

1. K věcnému, tedy architektonicko-urbanistickému posouzení řešení objektu využíváme posouzení renomované architektky-urbanistky s dlouholetou praxí v pražských památkových územích, Ing. arch. Marie Švábové (v seznamu autorizovaných architektů vedeném Komorou architektů zapsána pod č.00433):

V kapitole *Soulad stavby s veřejnými zájmy* (strana 19 napadeného rozhodnutí) odpovídá stavební úřad na námitky veřejnosti. Prakticky všichni protestující poukazují na nesoulad stavby "LINE" s urbanistickou koncepcí a architekturou Vítězného náměstí i celé památkově chráněné zóny Dejvic. Stavební úřad reaguje na tyto připomínky veřejnosti argumentací přinejmenším

nepřesvědčivou. Snaží se marně prokázat, že budova "LINE" odpovídá *Regulačním zásadám* (URM 1995 + 1999) a původní Engelově urbanistickou koncepci.

Při srovnávání výšky římsy navrhovaného objektu s výškou stanovenou pro římsu Vítězného náměstí se srovnávají naprosto nesouměřitelné architektonické prvky:

Výrazná klasicizující římsa na domech Vítězného náměstí odděluje jasně dvě samostatné – architektonicky, konstruktivně i materiálem odlišné - části stavby: fasádu – plášť zděné části budovy – a střechu. Výška této římsy je z horizontu chodce vnímána jako výška zástavby vymezující prostor ulice nebo náměstí, udává jeho měřítko. Jde o jedinečný architektonický prvek v členění fasády.

„Římsa“ na budově "LINE" je pouze barevně zvýrazněná lamela – jedna z mnohých lamel ve fasádě "LINE". Byť by byla ve stejné výši jako římsa Generálního štábu, je s ní naprosto nesouměřitelná. Nemá sílu výrazného rozdělení stavby na svyslou fasádu a výrazně ustupující střechu – ostatně takové dělení ani konstrukci budovy "LINE" neodpovídá – nevymezuje výšku prostoru náměstí. Lehce zvýrazněná jedna lamela z mnohých na dynamické hmotě budovy žádnou výškovou hranici v prostoru náměstí neurčuje – sotva by někoho napadlo, že je to římsa. Hmoty budovy vstupuje do náměstí jako celek – předimenzovaná, nijak na měřítko svého okolí nenavazující a nereagující, těsný kontakt se sousední zástavbou působí násilně. Nevýrazná horizontála ve výši římsy sousedního domu ve Verdunské se rozhodně za římsu považovat nedá. Stejně by dopadlo srovnání s hřebenem střechy generálního štábu. Jde o jinak členěné hmoty, jinak pojednané stavby, odlišně řešené fasády a střechy.

Nelze než konstatovat, že budova "LINE" působí jako jednotná, byť výrazně plasticky formovaná hmota, která žádnou římsu ani hřeben střechy nemá. Není možné účelově nazývat stejným názvem naprosto nesrovnatelné entity !

Stejně nesmyslné je srovnání akcentů nároží generálního štábu a budovy "LINE". Zatímco akcenty Generálního štábu jsou vyvrcholením vertikálního členění budovy, „akcent“ nároží na budově "LINE" je svým projevem jakýmsi zvlněním její horizontálně členěné hmoty. Srovnání obou objektů jako vzájemně si odpovídajících v postavení na Vítězném náměstí je naprosto nesmyslné !

Podobně konkávní prohnutí na půdorysu segmentu kruhu vertikálně členěného (vysokým řádem) Generálního štábu není paralelní s volným tvarováním horizontálních lamel budovy "LINE" a totéž platí o nárožích (viz výše) i „podloubí.“ Měřítko parteru domů na náměstí nijak nízkému „podloubí“ neodpovídá.

Argument, že výška objektu z čelního pohledu nepřevyšuje hřeben štábu je opět pochybný – fasáda Generálního štábu je jasně završena výraznou římsou – výška střechy se uplatňuje proměnlivě v závislosti na vzdálenosti pozorovatele v druhém plánu. Budova LINE tvoří jeden celek, její římsa ji nedělí na dvě výrazně rozdílné části – opět se srovnává nesrovnatelné. Takzvaná „střecha“ budovy "LINE" není jasně oddělena, hmota budovy se uplatňuje jako jeden celek.

Stavební úřad žádnými argumenty nepodložil své prosté konstatování, že budova "LINE" je vzhledem k ostatní zástavbě památkově chráněného území z architektonického a urbanistického hlediska přijatelná. Pro posouzení vztahu novostavby k původní zástavbě je nutné definovat totožnost této zástavby z hlediska prostorové kompozice a architektonického ztvárnění, a následně vyhodnotit, do jaké míry novostavba odpovídá svému prostředí, to znamená v případě památkově chráněné oblasti - nakolik souhlasí s její identitou. Nebo totožnost svého prostředí poškozují a vnášejí do chráněného území chaos.

Pro totožnost zástavby Dejvic realizované podle Engelova návrhu jsou určující jasně vymezené prostory ulic a náměstí sevřené zástavbou s vyrovnanou horizontální siluetou. Zástavba prostory ulic a náměstí především sceluje, nerozbíjí. Každý dům je individualita, ale nepřekřikuje své sousedy, zachovává integritu své ulice, svého náměstí. Celá oblast je spojena jednotným, až přísným řádem. Výšku prostorů ulic a náměstí určují výrazné římsy, samostatně se uplatňuje vyšší parter, základní osnova členění fasád je geometrická, statická. V takové struktuře je možné postavit odlišný, dominantní objekt tam, kde k tomu prostorová kompozice vytvoří podmínky

(nedaleký Husův sbor ve Wuchterlově ul. - tradiční sídlo Hustiské teologické fakulty UK - završuje svůj prostor, není umístěn nahodile). Centrálně koncipované Vítězné náměstí takové podmínky neposkytuje, i laik cítí, že vyžaduje po svém obvodu k centru vyváženou zástavbu.. Je zachován dopis profesora Engela z roku 1954, kde doslova zoufale protestuje proti dvěma objektům - Generálnímu štábu a ÚDA. Nebyl, jak se někdy mylně uvádí, jejich autorem. Jeho představa odpovídala vyvážené centrálně orientované zástavbě – objekty armády považoval za závažné porušení rovnováhy své koncepce. Rozdíl mezi civilním, klasicizujícím výrazem Engelovy architektury a křečovitým pathosem socialistického realismu armádních objektů je ostatně patrný na první pohled. V protikladu k Englově statické architektuře má budova "LINE" dynamický a organický, naprosto nekonvenční charakter, který do prostoru aktivně vstupuje silou, není schopná prostor jasně vymezovat, jak předpokládá koncepce náměstí i zástavby celé oblasti – naopak - porušuje jeho celistvost, vyžaduje ho pro sebe bez ohledu na sousední objekty, které svou dynamikou a předimenzovanou hmotou brutálně potlačuje. Měřítko, které budově dávají husté lamely fasády, je v celé dejvické památkové zóně zcela cizí. Její realizace by znamenala porušení identity památkově chráněného území a znemožnění důstojné dostavby náměstí, vnesla by do něho nenapravitelný chaos..

Lidé mají právo na smysluplné prostředí podporující orientaci v prostoru a harmonii celku, které jim poskytuje existenciální podporu. Chaotické vztahy v zástavbě, šokující kontrasty jsou s takovými cíli v naprostém rozporu. Svým trvale naléhavým působením má chaotické prostředí destruktivní dopad na společnost.

Dále důrazně připomínáme, že výstavba objektu "LINE" v památkové zóně nenávratně poškodí autentickou identitu, památkovou hodnotu a kulturní pověst celé Prahy jako významného kulturního dědictví. Brutální zásahy do památkově chráněných zón i rezervace znamenají ve svých důsledcích i škody hospodářské – nelze přehlédnout, že jedinečné kulturní dědictví je i prvořadou hodnotou ekonomickou.

V závěru obsahové analýzy záměru zdůrazňujeme připomínku nejzávažnější: **prostor významu Vítězného náměstí by měl být řešen jako celek** – postupná zástavba jednotlivými objekty bez vyřešení celého náměstí s přilehlým okolím je nepřijatelná a pro výsledek velice riskantní !

Dále: ...*“výška navrhovaného objektu je shodná s výškou hřebene navazujících budov, výška římsy přechází plynule z okolní zástavbyjednotně koncipované měřítko okolní zástavby tak není atakováno“* – je naprosto nekvalifikovaná argumentace. Každý skutečný architekt ví, že měřítko zástavby není možné definovat pouze hlavními rozměry objektu. Je určováno především dalším členěním jeho hmoty (např. výška podlaží, rozměry otvorů atd.).

Z těchto všech důvodů je vítězný návrh neveřejné developerovy soutěže nyní předložený k umístění zcela nepřijatelný a jakékoli pokusy o realizaci jednotlivých objektů bez vyřešení celku považujeme za plýtvání penězi města a za úspěšnou cestu k jeho zohyždění.

Závazné stanovisko OPP MHMP z 9.3. 2012 se vůbec nevyrovnává s naznačenou problematikou, ale ani s požadavky na výstavbu v památkové zóně ve smyslu vyhl. č. 10/1993 Sb. HMP (ani neveřejná architektonická soutěž, ani DÚR naprosto arogantně nerespektovaly omezující podmínky kogentních ustanovení této vyhlášky. Četli ji památkáři, projektant a úředníci stavebního úřadu někdy?? Vypadá to, že nikoli !). Je věcně naprosto pochybené a nepoužitelné. Orgán státní památkové péče zde jednoznačně selhal. nezbyvá, nežli veškerá **závazná stanoviska orgánu státní památkové péče v této věci podrobit přezkumu v režimu § 149 odst. 4 správního řádu.** Přípustnost záměru za podmínky předložení barevnosti a materiálového řešení fasád orgánu selhavšímu v tom podstatném, je spíše černým humorem, možná Mgr. Janem Kněžínkem pojatým jako svérázný dárek městu a jeho obyvatelům na rozloučenou... .

2. Proluka - stavební pozemek se nachází v těžce zatíženém území, jehož únosná zátěž daná závaznými limity antropogenní zátěže je zde zjevně dosažena a v některých směrech (ekvivalentní hodnoty akustického tlaku ve vnějším chráněném prostoru staveb pro bydlení, některé imise z ovzduší) je i překračována. Pro tuto problematiku platí následující ústavní a zákonná úprava, aktuálně interpretovaná správněsoudními rozhodnutími, jež se týkají zástavby v hlavním městě. Jde o toto:

Ústavní pořádek ČR obsahuje dle čl. 112 Ústavy rovněž **Listinu základních práv a svobod** (č. 2/1993 Sb., dále jen Listina), jež ve svém čl. 35 odst. 1 přiznává každému (tedy každé fyzické osobě) právo na příznivé životní prostředí. Je to rovné právo pro všechny osoby. Listina to říká ve svém čl. 1 jednoznačně: „*Lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcižitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné.*“ Příznivé životní prostředí není definováno jako antropogenně nedotčené prostředí - to ve střední Evropě už prakticky vymizelo - ale jako prostředí antropogenně zatěžované pouze podlimitně, tedy prostředí znečišťované a zatěžované důsledky lidské činnosti včetně všemožných fyzikálních, chemických či biologických emisí a činitelů (včetně hluku, světla, různých záření, zápachu atd.) v míře, jíž připouštějí české zákony (čl. 35 odst. 3 Listiny), tedy jež nedosahuje mezních hodnot, limitů, jež nepřekračuje meze tolerance a přípustné četnosti překročení předepsaných hodnot apod.

Tuto základní ústavní ideu dále rozvíjí **zákon o životním prostředí** v platném znění (č. 17/1992 Sb.). Definuje únosné zatížení území, a to v ustanovení § 5: „*Únosné zatížení území je takové zatížení území lidskou činností, při kterém nedochází k poškozování životního prostředí, zejména jeho složek, funkcí ekosystémů nebo ekologické stability.*“

Dále definuje znečišťování životního prostředí ve svém § 8 odst. 1: „*Znečišťování životního prostředí je vnášení takových fyzikálních, chemických nebo biologických činitelů do životního prostředí v důsledku lidské činnosti, které jsou svou podstatou nebo množstvím cizorodé pro dané prostředí.*“ Toto znečišťování může být podlimitní, tedy dovolené, nebo nadlimitní, tedy protiprávní tj. nezákonné a protiústavní.

Dále definuje poškozování životního prostředí ve svém § 8 odst. 2: „*Poškozování životního prostředí je zhoršování jeho stavu znečišťováním nebo jinou lidskou činností nad míru stanovenou zvláštními předpisy.*“ Poškozování prostředí je již jednoznačně pouze nadlimitní a tedy protiprávní.

V § 11 tento zákon stanoví, že: „*Území nesmí být zatěžováno lidskou činností nad míru únosného zatížení.*“

V § 12 pak uvádí „*Přípustnou míru znečišťování životního prostředí určují mezní hodnoty stanovené zvláštními předpisy; tyto hodnoty se stanoví v souladu s dosaženým stavem poznání tak, aby nebylo ohrožováno zdraví lidí a aby nebyly ohrožovány další živé organismy a ostatní složky životního prostředí. Mezní hodnoty musejí být stanoveny s přihlédnutím k možnému kumulativnímu působení nebo spolupůsobení znečišťujících látek a činností.*“

Konečně v § 13 je definována zásada předběžné opatrnosti, reagující na nevyhnutelně pouze dílčí poznání reálných souvislostí a na běžnou míru nejistoty a pravděpodobnosti, jež provází lidské poznání světa: „*Lze-li se zřetelem ke všem okolnostem předpokládat, že hrozí nebezpečí nevratného nebo závažného poškození životního prostředí, nesmí být pochybnost o tom, že k takovému poškození skutečně dojde, důvodem pro odklad opatření, jež mají poškození zabránit.*“

Z uvedeného je zřejmý ústavní a zákonný zákaz zatěžování kteréhokoli území nad přípustnou míru, jíž opět jako u příznivého životního prostředí definuje jeho zatěžování lidskou činností pouze v podlimitním rozsahu.

K tomu je nutno doplnit, že ústavodárce zahrnul důležitá ustanovení do ústavní úpravy základního práva na vlastnictví. V čl. 11 Listiny odst. 3 se stanoví: „*Vlastnictví zavazuje. Nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Jeho výkon nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem.*“ Je tedy zřejmé, že ústavní pořádek stanoví jednoznačná omezení výkonu vlastnického práva tím, že

tím nesmí být způsoben nadlimitní stav environmentální zátěže území ani poškozování lidského zdraví a v rozporu s obecnými zájmy, mezi něž nepochybně patří zájem na zachování obyvatelnosti území a uchování příznivých životních podmínek. To tedy platí zejména pro nové záměry. Řada již realizovaných antropogenních záměrů způsobila v minulosti nadlimitní zátěž složek životního prostředí a dotčených území. To je právně řešeno možností vydání dočasných výjimek (taková zákonná možnost je stanovena v zákonech o veřejném zdraví, o vodách, o ochraně ovzduší i jinde). Takového přechodného a výjimečného období má být vždy využito k opatřením, jež mají vést k postupné redukce zátěže na podlimitní úroveň.

U nových záměrů je nutno zcela nekompromisně trvat na dodržení a nepřekračování imisních limitů a hlukové zátěže, případně dalšího působení na okolí nad míru stanovenou právními předpisy, a to v kontextu již existujícího pozadí antropogenního původu. V českém právním řádu není právní opora pro to, aby byl odsouhlasen, umístěn a povolen záměr, u něhož je již od počátku spolehlivě dokumentováno, že spolu s již existujícím antropogenním zátěžovým pozadím v lokalitě překročí závazné limity nebo jejich již existující překračování dále zvýší. Takový výsledek lze dosáhnout pouze v rozporu s právním řádem tohoto právního státu.

Z výše uvedeného rovněž jasně vyplývá, že nemá ústavní oporu dělení občanů (kteří jsou si navzájem rovni ve svých ústavně zaručených právech) na ty, kdo budou mít zachováno příznivé (jen podlimitně zatěžované) životní prostředí a na jiné, kterým bude zhoršen stav jejich životního prostředí nad přípustné limity a např. argumentovat vysokou četností těch prvních proti nízkému počtu těch druhých, protože ústavní pořádek stanoví rovné právo na příznivé životní prostředí pro každého. I kdyby bylo něco takového právním předpisem stanoveno, bylo by takové ustanovení ústavněsoudním přezkumem zrušeno.

Z uvedeného přehledu plyne závěr: Veškeré navrhované zásahy v území musí být provázeny přesvědčivým průkazem, že jejich uskutečněním nedojde k překročení přípustné míry zatěžování a znečišťování prostředí, tedy k nadlimitní zátěži území. **Pokud již objektivně v důsledku lidské činnosti existuje v daném území nadlimitní zátěž, tedy protiprávní stav, pak je nutno u navrhovaného zásahu podat přesvědčivý průkaz toho, že provedením tohoto zásahu, případně dalších souběžných opatření v území nedojde ani v minimální míře k přitížení nadlimitní zátěže nebo bude zajištěn pokles zátěže pod předepsané mezní hodnoty - limity.** Bez takového průkazu je odsouhlasení, umístění nebo povolení zásahu nezákonné, ba protiústavní a příslušné dotčené orgány i stavební úřady, jež mají hájit vymezené veřejné zájmy a místo toho souhlasí se způsobením bezpráví nebo s jeho prohloubením, závažným způsobem porušují zákon a jednají hrubě chybně.

Dne 12. května 2011 byl vynesena rozsudek Městského soudu v Praze jako soudu správního ve věci sp. zn. 10 Ca 62/2009 a s datem 30.5. 2011 pak i rozsudek ve věci sp. zn. 10 Ca 61/2009. Původně šlo o tři samostatné spory, kdy žalovala společnost Corinthia Panorama s.r.o. a v téže době žaloval dvakrát i Ateliér pro ŽP, o.s. (zde byla sp.zn. původně 10 Ca 67/2009). Obě žaloby směřovaly proti Magistrátu hl. m. Prahy jako odvolacímu orgánu v územním řízení na umístění stavby "EPOQUE Pankrác - hotel". Soud posléze oba spory spojil ke společnému projednání. Věc vedená pod sp.zn. 10 Ca 61/2009 se pak týká stavby "EPOQUE Pankrác - bytový dům".

Nejpodstatnější žalobní bod v obou sporech byl v žalobách Ateliéru pro ŽP, o.s. a se týkal faktu, že již v době územního řízení byly v daném území dosaženy nebo i překračovány limity přípustné zátěže hlukem a imisemi z ovzduší. Předmětné stavby, stejně jako řada obdobných paralelně prosazovaných developerských záměrů, které na území Pankrácké pláně a jejího bezprostředního okolí k tomuto stavu dále přispějí. Za těchto podmínek žalobce považoval další přitěžování již existující zátěže v území za protiprávní.

Soud tuto námitku - žalobní bod plně akceptoval a při ústním přednesu odůvodnění sdělil následující:

Argument překročení únosné zátěže území (hlukem, imisemi z ovzduší) je důvodný.

Podklady pro řízení toto prokazují. Dotčený orgán ochrany ovzduší ve svém stanovisku problematiku stavu ovzduší prakticky neposuzoval, pouze paušálně odkázal na závěry zjišťovacího řízení EIA, kde se ale tato problematika podrobně nepojednávala, takže by se snad kvality ovzduší mohl týkat zcela pouze obecný odkaz na opět obecně formulovanou povinnost zabývat se dalšími připomínkami ve vyjádřeních obdržných v rámci zjišťovacího řízení. Toto je však zcela nekonkrétní. MŽP sice v režimu § 149 odst. 4 správního řádu přezkoumalo závazné stanovisko OOP MHMP a potvrdilo je, nicméně danému problému věnovalo asi 5 řádků a z těch nic podstatného neplyne. DOSS nedostály svým povinnostem a nedošlo k náležitému vypořádání vznesených námitek.

To podle soudu platí i pro Hygienickou stanici hl. m. Prahy a její stanovisko. MZd rovněž přezkoumávalo v rámci odvolacího řízení toto závazné stanovisko a na základě akustických studií popisujících stav v roce 2008 a výhled do budoucna (2010) uznalo výslovně, že jsou limity pro vnější chráněný prostor staveb překračovány a do budoucna budou rovněž překračovány. Přesto potvrdilo platnost stanoviska hygienika.

DOSS podle soudu vycházely z toho, že nadlimit je v daném území již víceméně obvyklý a že projednávaný záměr k zhoršení stávajícího stavu přispěje pouze minimálně. Vlivem jeho uskutečnění a provozu se stav v lokalitě výrazně nezhorší. Takový přístup soud rozhodně odmítl s tím, že platí zákon a Obecné technické podmínky pro výstavbu v hl.m. Praze (OTPP), kde se opakovaně odkazuje na limity a nutnost jejich dodržení. Limity jsou tu tedy proto, aby byly dodržovány. Tak, jak předvedly správní úřady v této věci, nelze přistupovat k umístění a povolení staveb. V nadlimitně zatíženém území lze situovat jen novostavby s nulovým příspěvkem k zátěži území nebo zároveň s jejich odsouhlasením musí být jinak zajištěno snížení zátěže - např. opatřeními, že se doprava na pozemních komunikacích povede jinudy apod.

Hygienik zcela rezignoval na ochranu venkovního chráněného prostoru staveb a vycházel z vyšší neprůzvučnosti nových oken, ale stavbu nelze posuzovat jako umístitelnou s odkazem na její minimální příspěvek k zátěži v území. Tato ani další prosazované stavby v daném území nejsou nijak minimalistické - má jich být celkem 8 nebo 9 a i kdyby každý záměr znamenal navýšení hlukové zátěže jen o 0,3 dB (Aeq.), pak by se v území zvedla hluková zátěž jejich uskutečněním velmi výrazně. Limity jsou závazné - zákony i OTPP stanoví jejich závaznost. Nelze tedy do takového území umísťovat další záměry, pokud není zajištěno, že nebudou limity překračovány, aniž by byly tedy stanoveny a vytvořeny další reálné podmínky k dosažení podlimitu.

Soud nevyloučil možnost umístit v již nadlimitně zatíženém území další záměr, stejně jako v podlimitně zatíženém území umístit záměr, který zřejmě zajistí sám spolu s existujícím pozadím překročení limitů. Sdělil však důrazně a jednoznačně, že takový nový zásah musí být řešen takovým způsobem - nebo provázen takovými dalšími opatřeními v území, aby se zajistil i po jeho zhotovení právní stav v území, tedy podlimitní zátěž.

Oba rozsudky mají mimořádný význam pro jakékoli projednávání a odsouhlasování zásahů či záměrů navrhovaných v území, kde jejich vlivem může dojít k překročení některého z limitů přípustné zátěže v území, tedy k překročení přípustné hlukové či imisní zátěže, ale i zátěže seismickými otřesy apod. Oba již potvrdil Nejvyšší správní soud svým rozsudkem č.j.:1As 135/2011 - 246 ze dne 30.1. 2012 a č.j. 9 As 28/2012 - 135 ze dne 1.2. 2013. Oba rozsudky jsou veřejně přístupné, po přezkumu NSS jsou pravomocné. Týkají se obdobného prostředí plošiny na výšinách nad pražskou kotlinou - pouze pankrácká pláň je na je od historického centra města a Device jsou na sever od ní. Pokud jde o morfologii krajiny a hlavní zdroj zátěže z dopravy na pozemních komunikacích, jde o plně srovnatelná území. Jejich urbanistické řešení je ovšem odlišné, stejně jako vývoj urbanizace v nich. Pankrácká pláň není památkovou zónou. Centrum Dejvic po zásluze ano!

Rozsudky jsou svým právním názorem podstatné pro jakékoli projednávání a odsouhlasování zásahů či záměrů navrhovaných v území, kde jejich vlivem může dojít k překročení některého z limitů přípustné zátěže v území, tedy k překročení přípustné hlukové či imisní zátěže,

ale i zátěže seismickými otřesy apod. **Je vždy na žadateli, aby podal přesvědčivý průkaz zachování nebo dosažení podlimitní zátěže i při plném provozu zamýšleného záměru. Tento průkaz nebyl předložen.** Záměr mohutné polyfunkční budovy je v tomto smyslu podstatně nepříznivější než např. bytový objekt, protože kumuluje podstatně větší dopravní obsluhu, jež má průběžný charakter (po celý pracovní den). Bytový objekt obecně vzato má ranní a odpolední dopravně-obslužnou špičku, a to je vše. V lokalitě s docházkovou vzdáleností na všechny druhy MHD by zátěž z dopravní obsluhy provozu rezidenční stavby byla pravděpodobně ještě nižší, než srovnatelného objektu v jiných, z hlediska hromadné dopravy osob méně příznivých lokalitách.

3. Ve smyslu výkladu v bodě 2 tohoto podání, závěrů zjišťovacího řízení EIA a obsahu správního spisu konstatujeme, že hlukové limity jsou již nyní v území dosahovány a překročeny, dokonce i při aplikaci korekce pro starou hlukovou zátěž - viz závěr zjišťovacího řízení EIA z 21.2. 2013, str. 44 - toto konstatování je ve fázi územního řízení účelově překryto chlácholením, avšak proti konstatování orgánu EIA a výsledkům rozptylové studie tehdy ani dosud žadatel žádné námítky nevznsl. Chlácholivá konstatování hlukové studie pořízené developerem na hodnověrnosti konstatování závěrů EIA nemohou nic změnit.

Není přitom pravdou, že lze změnu hlukové zátěže v rozmezí 0,1 - 0,9 ekvivalentního dB považovat za nehodnotitelnou. Vzhledem k přípravě a někde i zahájené výstavbě dalších záměru v okolí - Vítězné nám. Dejvice Center, Přístavba č.p. 892 - rozšíření podzemních garáží, „Revitalizace Jugoslávských partyzánů 1580/3, k.ú. Dejvice“ a probíhající výstavba vedle hotelu Diplomat - všude lze očekávat (alespoň v hlukových studiích placených stavebníky) takové "nehodnotitelné" zvýšení. V případě užití metodického pokynu Hlavního hygienika by se vždy nárůst v jednotlivých izolovaně posuzovaných případech rovnal nule. To je ovšem v hrubém rozporu s úsudkem správních soudů ve výše uvedených rozsudcích (bod 2. tohoto podání) a navíc jde o pouhý metodický návod, o kterém není doklad, že by byl publikován v oficiálním vládním Věstníku pro orgány krajů a obcí nebo jinak (Sbírka zákonů). Pouze pak by alespoň výkonnou moc státu mohl zavazovat. Nejde o obecně závazný právní předpis a zákon upravující závaznou zásadu předběžné opatrnosti má všeobecnou závaznost a vysokou právní sílu, kterou nelze omezovat nebo modifikovat "metodickým návodem" ministerského úředníka, jakým Hlavní hygienik je.

Z hlediska koncentrace sledovaných škodlivin z ovzduší je v závěrech zjišťovacího řízení konstatováno již nyní překračování imisního limitu benzo(a)pyrenu (str. 38 závěru zjišťovacího řízení EIA) a v podstatě dosažení limitu pro koncentrace poléťavého prachu frakce PM₁₀, a to tak, že již nyní dosahují 29,2 µg/m³ v ročním průměru, přičemž 24-hodinové průměry dosahují až maxima 232 µg/m³ a k překračování denního limitu dochází v četnosti 8,53 %, což téměř dosahuje 9,5 % a je zřejmé, že přípustné koncentrace jsou víceméně vyčerpány a záleží pouze na četnosti a délce doby se zhoršeným rozptylem v tom kterém roce, zda bude limit dosažen, překročen nebo nikoli. Do takového území další podstatný cíl a východisko jízd IAD nelze umístit, a to již s ohledem na zásadu předběžné opatrnosti (§ 13 zákona č. 17/1992 Sb., v platném znění). Je podezřelé, že se nic neuvádí o ještě zdravotně rizikovější frakci poléťavého prachu PM_{2,5}, jež je od března 2011 povinně rovněž sledována.

Není pravdou, že by provoz budovy znamenal neměřitelné či jinak bagatelní vzrůst zátěží - nárůst maximální denní koncentrace PM₁₀ má být až 5 µg/m³, což může samozřejmě i bez vnějších atmosférických vlivů znamenat dosažení a překročení 35-denního tolerovaného překračování denního limitu 50 µg/m³. Máme zde tedy názorný případ, na který by bez dalšího měla být zásada předběžné opatrnosti aplikována.

Není tedy doložen hodnověrný průkaz toho, že zhotovením záměru a souvisejícími zásahy a opatřeními v území se hluková zátěž dostane na podlimitní úroveň a že imisní zátěž z ovzduší, tedy zejména pokud jde o benzo(a)pyren bude rovněž podlimitní. Naopak u PM₁₀ nelze vyloučit, že právě provoz tohoto záměru bude posledním zásahem, který v kumulaci s již

dosaženým pozadím bude znamenat překročení limitu. Stavbu tedy nebylo možno po právu umístit. Orgán ochrany veřejného zdraví zjevně zcela selhal a odsouhlasil protiprávní zásah. **Souhlas hygienika z 28.2. 2013 je nepoužitelný a musí být přezkoumán v režimu § 149 odst. 4 správního řádu.**

Orgán ochrany ovzduší rovněž hanebně selhal a v závazném stanovisku (OŽP MHMP z 22.3. 2013) odsouhlasil záměr s nadlimitní zátěží v území (benzo(a)pyren) a s rizikem dosažení nadlimitu i v poléťavém prachu PM10. **Musí být přezkoumáno v režimu § 149 odst. 4 správního řádu.**

4. Je naprosto nepřijatelné, aby stavba zasahovala do funkčního využití ZMK - zeleň městská a krajinná. Výmluvy ÚRM (24.1. 2013) s tím, že *"mírný přesah je v mezích nepřesnosti kresby územního plánu"* nelze akceptovat. Jde o hrubý přesah mimo běžné rozměry architektonických detailů (balkony, arkýře, rizality), jejichž plasticita v řešení fasád je tolerována. **Arogantní rozpor s územním plánem je v tomto bodu naprosto jasný. Jde o vyklonění mohutné masy průčelí** (jak může stavební úřad toto nazývat "arkýřem?"), **jež nelze tolerovat. Má do budoucna i precedenční a návodnou povahu.**

Ne dost na tom! Záměr dostal dne 18.6. 2012 od odboru územního plánu MHMP tzv."úpravu" směrné části platného územního plánu města č. U 1073/2012, a to z již tak vysokého kódu míry využití území "I" na kód "S" !

Tento postup byl nezákonný hned ze dvou podstatných důvodů, a to jednak metodický pokyn k územnímu plánu (nikoli ÚP sám ve své nesporné závaznosti!) zná stupňování kódů až po písmeno K. Každému kódu je vymezen koeficient maximálního rozsahu podlažních ploch a koeficient minimálního rozsahu zeleně. Dotud má věc sice z hlediska právní závaznosti pochybnou, ale z obsahového hlediska nespornou a jasnou logiku. Jsou tu definice, kódy znamenají navzájem nastavenou jasnou odlišnost. Kód "S" ovšem není definován ani v územním plánu, ani v na něj navazujícím metodickém pokynu. Natož aby byl definován závazným a jednoznačným způsobem. Ve zvrácené územně-plánovací praxi v Praze je užíván k "úpravám", jejichž podstatou je vždy individuální určení příslušných koeficientů - jak jinak - přesně na míru konkrétním záměrům, se kterými stavebníci na OÚP MHMP přišli! Kód "S" je popřením jakékoli logiky definování a dodržování kódů a jistoty daných limitních koeficientů intenzity využití území. Je dokonalým dosavadním završením pestrých úředně-developerských snah o eliminaci územního plánování, jeho závazných úkolů a cílů ve smyslu § 18 - 19 stavebního zákona! Takový kód není tedy definován a jeho koeficienty jsou libovolné, vždy ad hoc určované. Je pravdou, že v legendách výkresů platného územního plánu Prahy je zmíněn, je mu přiděleno grafické značení. Definován ale nijak není. Jeho použití je v rozporu s územním plánem jako závazným opatřením obecné povahy, se stavebním zákonem i se zdravým rozumem. Již toto dostačuje ke zrušení umístění stavby na základě tohoto "kódu" projednané a odsouhlasené!

Nicméně i kdyby těchto důvodů nebylo, bylo by zapotřebí přihlédnout k tomu, že je to usnesení rozšířeného senátu NSS, jež v nedávné době konstatovalo zcela jasně, že takovéto "úpravy" jakoby směrné části ÚP jsou zákonem aprobovány pouze tehdy, jsou-li projednány jako opatření obecné povahy s veřejností a veřejně také doručovány ediktálním způsobem i způsobem umožňujícím dálkový přístup ve webové soustavě elektronického spojení. Musí tedy odpovídat příslušným ustanovením stavebního zákona (dostávají se na úroveň změn závazné části ÚP) a subsidiárně také obecné procesní úpravě v § 171 - 174 správního řádu. Těmto požadavkům prokazatelně "úprava" územního plánu hl. m. Prahy č. U 1073/2012, vydaná OÚP MHMP s platností od 18.6. 2012, její projednání a schválení neodpovídaly a odpovídat nemohly. Je nutno ji jako nezákonný a nicotný správní paakt odklidit a konstatovat její neplatnost.

Proto požadujeme, aby OÚP MHMP (v případné autoremeduře) nebo MMR v rámci přezkumu prohlásily tuto úpravu v souladu s usnesením rozšířeného senátu NSS č.j.: 1 Aos

2/2013 - 116 ze dne 17. září 2013, jež má odvolací orgán prokazatelně k dispozici a jež je veřejně přístupné, za nicotnou. Analogicky lze užit přezkum podle § 149 odst. 4 správního řádu, protože "úprava" územního plánu je závazná a stavební úřad ji musí v územním řízení respektovat a s jejím užitím se provádí průkaz souladu záměru s územním plánem.

Alternativou v případě neprovedení odvolacího přezkumu tohoto závazného podkladu rozhodování může být následný návrh na zrušení "úpravy" ÚP spojený se žalobou na zrušení územního rozhodnutí i rozhodnutí vydaného po odvolacím přezkumu. Je otázkou, zda by pak úřední osoby vědomě nerespektující zákony a judikaturu správních soudů neměly být potrestány za zneužití pravomoci úřední osoby.

5. Je nezbytno rovněž přezkoumat věcně neobhajitelné konstatování dotčeného orgánu **ochrany krajinného rázu**, tedy OŽP MHMP v souhrnném vyjádření z 22.3. 2013, že totiž předmětná kolosální, atypická, zjevně předimenzovaná (i co do výšky) a zřejmě provokativní stavba nemá na krajinný ráz žádný vliv a tento ráz nemůže být změněn ani snížen a krajinný ráz urbanizované krajiny není tedy dotčen.

Stavba byla záměrně koncipována jako mohutná místní dominanta, vévodící blízkým i vzdálenějším pohledům a zasahující výrazně i do převážně klasicky formované střešní krajiny Dejvic. **Přezkum ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu je tu zcela nezbytný a my jej požadujeme.**

6. K šíři podaných odvolacích důvodů a jejich přípustnosti sdělujeme:

§ 89 odst. 4 stavebního zákona sice stanoví, že sdružení vstoupivší do územního řízení podle zvláštního předpisu může v územním řízení uplatňovat námitky, pokud je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Nicméně vedle toho jsou všichni účastníci včetně sdružení ze zákona oprávněni namítat každé porušení ustanovení obecně závazných předpisů a ignorování veřejných zájmů, jež v řízení vyjde najevo.

To vyplývá z ústavní doktriny právního státu a z ní je pak odvinuta jak povinnost úřadů vydávat pouze zákonné správní akty (§ 2 odst. 1 správního řádu) v souladu s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu) a v odvolacím řízení přezkoumat napadené rozhodnutí i je předcházející řízení z hlediska souladu s právními předpisy v plném rozsahu, bez ohledu na obsah odvolání a rozsah odvolací argumentace (§ 89 odst. 2 správního řádu). Z toho lze lehce dovodit, že jakákoli námitka či jakýkoli odvolací důvod nelze opomenout, pokud jejich podstatou je tvrzená protiprávnost nebo ignorace veřejného zájmu. V tomto smyslu jsou tedy všechny námitky kteréhokoli účastníka, splňující uvedenou vlastnost, přípustné a stejně tak i odvolací důvody. Správní orgány se jimi musejí zabývat a rozhodnout o nich, jinak by jejich rozhodnutí nevyhnutelně trpělo neúplností předepsaného komplexního právního přezkumu věci před vydáním rozhodnutí nebo při odvolacím přezkumu napadeného rozhodnutí.

Každě správní rozhodování musí být vedeno v souladu se zákony i mezinárodními smlouvami, jež jsou součástí českého právního řádu, a správní orgán musí dbát na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem (§ 2 odst. 1 a 4 správního řádu). Proto je účastník oprávněně namítat vždy, kdy je předmětné rozhodování vedeno způsobem, který naznačuje vysokou pravděpodobnost nezákonného nebo veřejnému zájmu odporujícího výsledku. Za takové situace, jež před orgány účastníky tohoto konkrétního rozhodování opětovně nastává v prostředí ústavně proklamovaného právního státu, je účastník řízení přímo dotčený rozhodováním oprávněn požadovat, aby správní orgány rozhodovaly v souladu s právem a šetřily veřejné zájmy a pouze pokud tak učiní, bude zásah do jeho subjektivních práv a oprávněných zájmů spravedlivý a po právu. Proto v situaci selhávání správních orgánů má účastník právo namítat v rámci svého vyjádření nebo odvolání veškeré nezákonnosti, jež v řízení aktuálně existují nebo hrozí a veškerá krácení veřejného

zájmu, který - je-li porušen nebo nerespektován - znamená dříve či později i krácení práv a nároků subjektů práva.

Obdobné postavení má i odvolatel jako občanské sdružení vstoupivší do řízení podle § 70 odst. 2 a 3 zákona č. 114/1992 Sb., a to s dále uvedenými odchylkami.

Podle kogentní zákonné úpravy v § 70 odst. 1 téhož zákona se "*Ochrana přírody podle tohoto zákona uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich občanských sdružení...*". Žádné takové sdružení - tedy ani odvolatelé - nebývají svými členy zakládáno s tím, že se bude specializovat na pouhé procesněprávní chyby orgánů veřejné správy, jež bude následně žalovat u správních soudů. Jeho členové mají ústavní právo na příznivé životní prostředí a v tomto rámci je nutno chápat také jejich přímou účast na ochraně přírody a krajiny a v případě proběhnutí procedury EIA (alespoň tedy zjišťovacího řízení) je právo občanských sdružení vyjadřovat se i k jednotlivým složkám ŽP a k jednotlivým antropogenním zátěžím v území a jejich změnám ve vztahu k právně závazným limitům. Z principu je sdružení oprávněno se vyjadřovat i žalovat širší problematiku zásahů do prostředí, a to již proto, že životní prostředí je nedílným veřejným statkem a poškození některé jeho složky mívá přímé dopady jak do přírody, tak i do zdraví lidí. To to plně ústavně konformní přístup, který již v minulosti Městský soud v Praze aplikoval (viz např. rozudek tohoto soudu ve věci sp.zn.10 Ca 32/2006, navíc potvrzený i rozsudkem NSS pod sp.zn. 9 As 88/2008).

Obě odvolavší se sdružení byla založena obyvateli Prahy k hájení jejich zcela legitimních práv ústavou zakotvených a na obranu veřejných zájmů, troufale opuštěných a nehájených orgány k tomu ustavenými a z prostředků občanské společnosti vydržovanými.

7. Konstatujeme, že je přinejmenším překvapující, že ani ve výrokové části, ani v odůvodnění není jednoznačně identifikována DÚR, jež je předmětem projednávání - přinejmenším kdo ji vypracoval (uvední arch. Radana Hubičky jako projektanta na str. 8 rozhodnutí je zcela nedostatečné) a především s jakou datací. Žádná grafická příloha nebyla k rozhodnutí ani připojena. Jde tedy o zaměnitelnou dokumentaci se zaměnitelnými součástmi. Není vůbec jisté, zda úřadem ověřená dokumentace bude totožná s tou, jež byla v územním řízení projednávána. Jde o hrubou chybu stavebního úřadu, způsobující neurčitost, zpochybnitelnost a zaměnitelnost klíčových součástí DÚR, jež by měly být ověřeny a předány obci i stavebníkovi jako závazné doklady pro další přípravu a zhotovení stavby.

8. K neuvěřitelnému výkladu pojmů jako je hřeben a římsa ze strany stavebního úřadu (na str. 25 rozhodnutí) doplníme výklad v době co možná nejkratší

9. Pro značný rozsah a pestrost problematiky umístování předmětné stavby podáváme toto odvolání **s výhradou budoucího doplnění** o další odvolací důvody, případně i rozšiřující argumentaci k důvodům již zpracovaným a včas podaným..

10. Pro komplexní zachycení přípravy této vysoce sporné stavby připojujeme **jako přílohu tohoto podání článek Jakuba Bachtíka "KLETBA LEDNÍHO MEDVĚDA"** z Věstníku Klubu za starou Prahu, čísla 1/2013, str. 10 - 15.

Vzhledem k výše uvedenému požadujeme, aby po přezkumu podkladových stanovisek a "úpravy" územního plánu č. U 1073/2012 bylo rozhodnutí Úřadu MČ Praha 6 vydané s datem 5.11. 2013 a pod sp.zn.: SZ MCP6 019177/2013/OV/Kot

z r u š e n o ,

případně změněno v tom smyslu, že se žádost z a m í t á a řízení z a s t a v u j e .

Ing. Jiří Had
nar. dne 5.8.1942
bytem Verdunská 818/39
160 00 Praha 6

I Ing. Jan Rada
nar.dne 31.5.1951
bytem Verdunská 818/39
160 00 Praha 6

spoluvlastníci sousedícího bytového domu č.p. 818 na pozemku č. parc. 1095 v kat. území Bubeneč

Občanské sdružení Bubeneč sobě
IČ: 22885374
sídlem Slavíčková 153/17
160 00 Praha 6

Ateliér pro životní prostředí, o.s.
IČ: 694577 60
sídlem Ve svahu 531/1
147 00 Praha 4

sdržení účastná ve smyslu § 70 zákona č. 114/1992 Sb., v platném znění

zastoupení

JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za
Zelenou liškou 967, Praha 4, PSČ 140 00, vedeným
v seznamu České advokátní komory v Praze pod č.
2545 na základě písemných plných mocí

Odboru výstavby

**Úřadu MČ Praha 6
Čs. armády č. 23
160 52 P r a h a 6**